

Bogár László: Adósságaink

2013 január 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Egyre több jel utal arra, hogy 1978 sokkal fontosabb dátum a magyar történelemben, mint sem eddig gondoltuk volna. Bár akkor az ország népének biztos tudása nem lehetett arról, hogy mi zajlik a színfalak mögött, de azért mindenki sejtette, hogy valami nincs rendben.

És ez a valami legf?képpen az ország egyre súlyosabb eladósodása volt.

Bár az adósságállomány nagysága a legszigorúbban védett államtitkok egyikének számított, ám szinte mindenki tudni vélte, hogy a világ tíz legjobban eladósodott országává váltunk. Ahhoz tehát kiskorú volt az ország népe, hogy tudomást szerezhessen a nagyok dolgáról, vagyis az adósságállományról, ahhoz viszont kell?en nagykorú, hogy akkor és az óta is fizesse az egyre horribilisebb számlát.

Azon is eltöprenghetnénk, hogy vajon mi az oka annak, hogy olyan makacsul tartja magát az a végzetes tévedés, amely szerint azért adósodtunk el, mert a Kádár-rezsim nyugati hitelekb?l finanszírozta az életszínvonal növelését. Ha valaki veszi a fáradságot, és összehasonlítja az 1970 és 1990 között életszínvonalra fordított összegeket, azzal az összeggel, ami a nettó küls?er?forrás-bevonás volt (tehát ténylegesen felhasznált küls? er?forrás), akkor azonnal láthatja, hogy ez utóbbi csupán néhány százalékát teszi ki az el?z?nek. Vagyis egyszer?en nagyságrendi képtelenség ez az evidenciává kövesedett hamis mítosz.

Persze, ha azt is végiggondoljuk, hogy mindez önmagunk alázása is, mert ha ezt elhisszük, egyúttal azt is állítjuk, hogy ingyenél? nép voltunk, akit valójában a Nyugat tartott el. Nos, így már sejthet?, hogy kiket gyaníthatunk e hamis mitológia mögött. Mivel 2018 már nincs olyan távol, hogy ne lehetne becsléseket adni a várható tendenciákra, így nagyságrendileg összehasonlítható az 1938 és 1978, illetve az 1978 és 2018 közötti 40-40 év. Az éves magyar nemzeti jövedelem 1938 és 1978 között közel hatszorosára emelkedett, míg 1978 és 2018 között valószín?leg még a 70 százalékos növekedést sem érjük el, vagyis az éves növekedési ütem az egynegyede az el?z? negyvenévinek.

Még megdöbbent?bb a helyzet, ha az egy f?re jutó reálbéreket vetjük össze. Az 1938 és 1978 közötti negyven év során a növekedés 130 százalékos volt, 1978 és 2018 között ennek csupán a töredéke, azaz negyven év alatt mindössze 15 százalék! Az is elgondolkodtató, hogy már az els? negyven év során is az összes jövedelem növekedési ütemének mindössze 26 százalékos volt a reálbér-növekedése, ez a második 40 év során tovább süllyed, egészen 18 százalékra. És mivel a bér a népesség túlnyomó többségét kitev? munkavállalók jövedelemalapja, azt kell feltételeznünk, hogy a t?ketulajdonosok javára nyílt tovább a már azt megel?z?en is katasztrofális jövedelemolló. A második negyven évben a bérb?l és fizetésb?l él?k kifosztási rátája 30-40 százalékban továbbromlott, hisz a t?kejövedelmek növekedési üteme sokszorosan, és egyre gyorsuló ütemben múlta felül a munkajövedelmekét. Ha ezekhez az elég vészjósló makroszámokhoz hozzátesszük a nemzet fizikai

testének, népesedésének és egészségének adatait, akkor látjuk csak igazán, hogy 1978 valóban fontos határk? az elmúlt közel egy évszázad történetében. Annak az adósságcsapdának a ránk zárulása, pontosabban ránk zárása fejez?dött be ebben az évben, amelyb?l nemcsak hogy azóta sem tudtunk kikeveredni, de valójában mélyebben vagyunk benne, mint valaha, és egyel?re semmi jele, hogy felépülhetne a kilábalás nemzetstratégiája. Ennek egyik dönt? fontosságú oka éppen az, hogy öngerjeszt? örvénylésbe kerültünk, és csak valami nagyon drámai fordulat hozhatja meg a reményt az ebb?l a negatív spirálból való kiszabadulásra. Ez az öngerjeszt? örvénylés azért er?södhetett fel ennyire, mert az adósságcsapda kifosztó m?ködése 1989 óta kiegészült egy még nagyobb intenzitású kifosztó szivattyúval, amelyet az itt tevékenyked? külföldi tulajdonú vállalatok által kivitt profittömeg jelent. És ennek a végzetes folyamatnak az az alapvet? oka, hogy sikeresen terjedt el az az ide kapcsolódó hamis mitológia, hogy a bejöv? külföldi t?ke egyértelm?en jó egy ország számára.

A legf?bb adósságunk ezért valójában annak a kimondása, hogy külföldi hitelt felvenni kizárólag akkor szabad, ha biztosan tudjuk, a felvett összeg hozadéka tartósan nagyobb lesz, mint a felvett összegért a jöv?ben fizetend? kamat. Ha erre nincs garancia, és mégis hitelt veszünk fel, akkor rendkívüli veszélynek tesszük ki magunkat, és a magyar uralmi elitek, a figyelmeztetések ellenére, éppen ezt tették a hetvenes években.

Majd amikor az ebb?l következ? súlyos eladósodás és a növekv? t?kekivonás t?kehiányossá tette a magyar gazdaságot, akkor elkövették a másik történelmi b?nt. Vagyis úgy vontak be külföldi t?két, hogy homályban maradt az az összefüggés, hogy ezekkel a feltételekkel a magyar társadalomnak tartósan sokkal többe kerül a külföldi t?ke itt léte, s m?ködési feltételeinek rendszeres újratermelése. Ennél sokkal kevesebb hasznot hoz ez a t?ke számunkra, amit leginkább csak az általuk kifizetett bér és az államnak fizetett adó jelent. A t?kebevonást szorgalmazó döntés körülbelül annyira volt logikus, mint ha valaki kerozinnal szeretne tüzet oltani. Az már csak hab a tortán, hogy ráadásul a sikeresen rögzült az a pusztító mítosz is, hogy az alacsony adó és az alacsony bér tesz majd minket igazán vonzóvá. Hát tett is! Csak egyfel?l ez még tovább rontotta a behozott t?ke hozama és az ezért fizetend? ár egyenlegét, másrészt az igaz, hogy a tartósan leértékelt munkaer? nyomán a t?ke bejön, a munkaer? viszont, legalább is a használható, az meg kimegy.

Legel?ször is tehát ezekkel a lelki, erkölcsi, szellemi adósságainkkal kellene szembesülnünk, ha meg akarunk szabadulni az ehhez képest jelentéktelen pénzügyi adósságainktól.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló